

बाबाराव मुसळे (जन्म-१९४९) प्रसिद्ध लेखक व कवी. 'मोहरलेला चंद्र', 'झिंगू लुखू लुखू', 'नगरभोजन' हे कथासंग्रह प्रसिद्ध. 'वारूळ', 'पाटिलकी', 'दंश', 'पखाल', 'आर्त' या कादंबऱ्या तसेच 'इथे पेटली माणूसगात्रे' हा कवितासंग्रह प्रसिद्ध.

दुसऱ्यांना मदत करण्यास नेहमी तयार असलेल्या, निःस्वार्थी वृत्तीच्या एका निरागस मुलाचे वर्णन लेखकाने केले आहे. या मुलाबाबत विकासच्या साहेबांचा गैरसमज होतो. त्यांचा हा गैरसमज कसा दूर होतो हे या पाठातून लेखकाने संवेदनशीलतेने स्पष्ट केले आहे.

- तुम्हांला दुसऱ्यांना मदत करणे आवडते का ?
- तुम्ही कोणाकोणाला मदत करता ? कोणकोणत्या स्वरूपात मदत करता ?
- तुमच्या कुटुंबातील एखादी व्यक्ती आजारी पडल्यास तुम्ही तिची काळजी कशी घेता ?

'मी आत येऊ शकतो का सर?' हातातल्या फाइली सावरत विकासने विचारले. साहेब कुठलीतरी फाइल पाहत होते. त्यांनी मानेनेच हो म्हटले.

आवाजावरून त्यांनी विकास आत आल्याचे वर न पाहताच ओळखले अन् तक्रारीच्या सुरात बोलले, 'विकाससर, कालच्या त्या मुलानं मला ऐंशी रुपयांना फसवलं. तुमच्यामुळं हे सारं घडलं. ही मुलं महाबिलंदर असतात. तुम्हांला त्याचा कसा पुळका आला तेच मला कळत नाही. शंभराची नोट घेऊन गेला. एकदा गेला तो गेलाच! बघा, त्याची पाण्याची बाटली मला शंभर रुपयांत पडली.' एका दमात साहेबांनी मनातली नाराजी

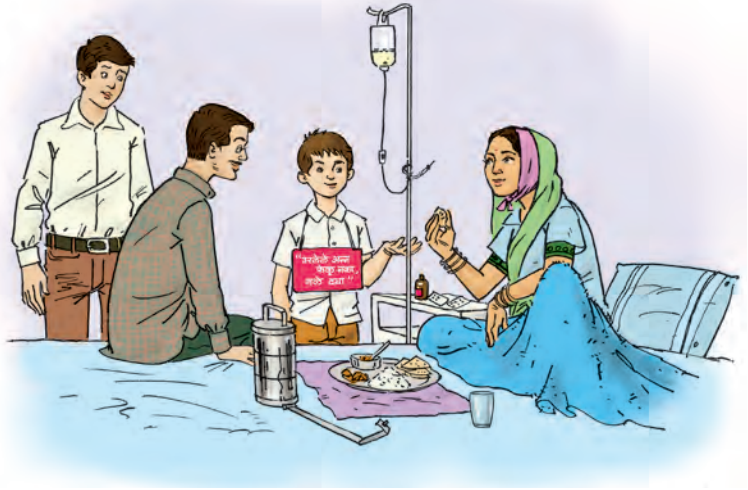
व्यक्त केली. क्षणभर विकासला वाटले, आपण आपल्या खिशातून साहेबांना ऐंशी रुपये काढून द्यावे; पण त्याने तसे केले नाही. तो साहेबांच्या समाधानासाठी म्हणाला, 'तसं नसेल सर, काही अडचण आली असेल त्याला म्हणून...' 'काही सांगू नका, यानंतर असली मुलं कार्यालयात आलेली मला चालणार नाहीत. समजले?' साहेब म्हणाले. नाइलाजाने विकासने 'हो' म्हटले. साहेब म्हणतात ते सत्य होते, तरी ते संपूर्ण सत्य नसावे, असे विकासचे मन त्याला सारखे सांगत होते. राजू हा मुलगा फसवाफसवी करणारा वाटत नव्हता. मागच्या महिन्यापासून विकास त्याला ओळखत होता. विकासची मेहुणी टाटा कॅन्सर सेंटरच्या 'बी' विंगमध्ये दाखल झाली होती. विकास सकाळ-संध्याकाळ त्यांना भेटायला

आणि डबा पोहोचवायला जात असे. टाटा कॅन्सर सेंटरच्या शेजारीच त्याचे कार्यालय होते. तिथला त्याचा वावर नित्याचा झाला होता.

एक दिवस एका मुलाने त्याचे लक्ष वेधून घेतले. फार तर दहा-अकरा वर्षांचा मुलगा असावा. त्याच्या गळ्यात एक पाटी अडकवलेली होती. त्यावर त्याने 'उरलेले अन्न' देण्याचे आवाहन केले होते. त्याच्या हातात एक पिशवी होती. ती पाहून त्यात काही अन्न

असावे असे वाटत होते. त्याला पाहून विकासची उत्सुकता फारच वाढली. त्याने एक दिवस त्याला बाजूला घेतले अन् बरेच काही विचारले, 'तुझं नाव काय? तू कुठला? येथे का आलास? कोणत्या इयत्तेत शिकतोस? वगैरे. साहेब ज्या मुलाविषयी बोलले होते तोच हा राजू. तो वाशिम जिल्ह्यातल्या एका खेडेगावचा. पाचवी इयत्तेत शिकणारा. त्याची आई पोटाच्या कर्करोगाने आजारी असल्याने एक महिन्यापासून टाटा कॅन्सर सेंटरच्या 'बी' विंगमध्ये भरती झालेली होती.

तो आणि त्याची आई याशिवाय घरी तिसरे कोणी नव्हते. एका झोपडीवजा घराशिवाय त्यांच्याकडे काही

लिहिले - 'उरलेलं अन्न फेकू नका, मले द्या. मी ते उपाशी लोकायले देतो.' राजूने पुढ्याला दोरी बांधून ती गळ्यात अडकवली. राजूच्या गळ्यातली पाटी वाचून लोक राहिलेले अन्न त्याला देऊ लागले. बरेच अन्न जमा होऊ लागले. ते जमा झालेले अन्न तो गरजूंना द्यायचा. त्यांच्या डोळ्यांतले समाधान पाहून त्याला हायसे वाटायचे. दवाखान्यातील पेशंटच्या नातेवाइकांना बाहेरून काही आणून द्यायचे असेल, तर राजू पळत जाऊन आणून द्यायचा. एखाद्या पेशंटचा जवळचा नातेवाईक कुठे बाहेर जाणार असला, तर तो 'राजू ध्यान दे माझ्या पेशंटकडे, मी जरा जाऊन येतो.' म्हणून बिनधास्त निघून जायचा. 'बी' विंगमधल्या सर्वांना त्याचे भारी कौतुक होते.

नव्हते. दवाखान्यात आईजवळ सतत बसून राहण्याचा त्याला कंटाळा येई. आईला विचारून तो इकडेतिकडे फिरे. आईने त्याला सांगितले होते, 'जास्त लांब जाऊ नको. कोणाच्या वस्तूला हात लावू नको.' तो तिथंच बाहेर फिरायचा, तेव्हा त्याच्या लक्षात आले, की पेशंटसोबत आलेले अनेक गोरगरीब भुकेने व्याकूळ होऊन इथे पैशांसाठी, अन्नासाठी दुसऱ्यांसमोर हात पसरतात. दुसरीकडे बरेच लोक जेवून शिल्लक राहिलेले अन्न कचराकुंडीत फेकून देतात. ते अन्न जर या गरजूंना मिळाले तर....? त्याने एक पुढ्या घेतला. त्यावर

कार्यालयाच्या बाहेर असलेल्या हॉटेलमधून विकास रोज पाण्याची बाटली घेत असे; पण एक दिवस त्याला कार्यालयामध्ये पोहोचायला उशीर झाला, म्हणून त्याने राजूला पाण्याची बाटली कार्यालयामध्ये पोहोचवायला सांगितले. पाण्याच्या बाटलीचे पैसेही त्याच्याजवळ दिले. राजू अधूनमधून विकासला पाण्याची बाटली पोहोचवू लागला. हे काम राजू आनंदाने करी. विकासच्या साहेबांनी राजूला बऱ्याच वेळा विकाससाठी पाण्याची बाटली कार्यालयामध्ये आणून देताना पाहिले होते.

असाच काल सकाळी तो कार्यालयामध्ये विकाससाठी पाण्याची बाटली घेऊन आला होता. त्याने एक पाण्याची बाटली विकासच्या साहेबांनाही दिली. त्या वेळी साहेब म्हणाले, 'वीस रुपये सुट्टे नाहीत. शंभराची नोट आहे.' त्यावर राजू म्हणाला, 'सर, द्या ती नोट. मी ऐंशी रुपये आपल्याला आणून देतो.' साहेबांची शंभर रुपयांची नोट घेऊन राजू गेला तो अद्याप आलाच नाही. राजूने साहेबांना खरंच फसवले असेल का? काय झाले असेल नक्की? विकास विचारात गढला. तेवढ्यात 'सर, आत येऊ का?' राजूच्याच वयाचा एक मुलगा दारात उभा राहून विचारत होता. साहेब आणि विकासने आधी त्या मुलाकडे अन् मग एकमेकांकडे पाहिले. मग साहेब म्हणाले, 'ये, बोल. काय काम आहे?'

'सर, मी इरफान. राजूचा मित्र.' बोलता बोलता त्याने खिशातून शंभराची नोट काढली. ती नोट

साहेबांसमोर धरत इरफान म्हणाला, 'सर, ही नोट राजूने तुम्हांला द्यायला सांगितली आहे.'

विकास आणि साहेब दोघेही चकित झाले. 'राजू कुठंय?' विकासने विचारले, 'सर, तो कालच गावाला गेला.' साहेब म्हणाले, 'का?' 'त्याच्या आईची दवाखान्यातून सुट्टी झाली. गावी जाण्याआधी त्याने ही नोट मला तुम्हांला द्यायला सांगितली होती.' असे म्हणत इरफान आला तसा बाहेर पडला.

विकास आणि साहेब दोघेही थोडावेळ स्तब्ध झाले. मग साहेब म्हणाले, 'विकास, मला माफ करा. माणसं ओळखण्यातला तुमचा अधिकार मोठा आहे. त्यामानाने मी फार अनुभवशून्य आहे. या नोटेतले ऐंशी रुपयेच माझे आहेत; पण बाकी वीस रुपयांचं काय?' यावर विकासही निरुत्तर झाला.

स्वाध्याय

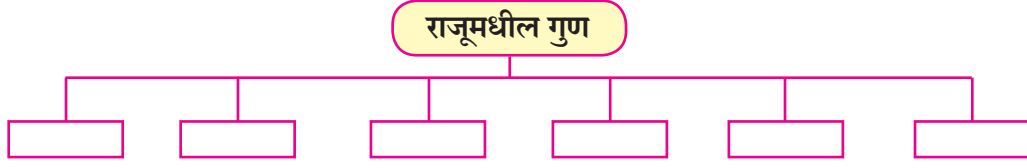
प्र. १. तीन-चार वाक्यांत उत्तरे लिहा.

- (अ) साहेबांनी विकासकडे राजूबाबत कोणती तक्रार केली ?
- (आ) दवाखान्यात राजूला पाहून विकासची उत्सुकता का वाढली ?
- (इ) दवाखान्यामध्ये फिरताना राजूच्या काय लक्षात आले ?
- (ई) भुकेलेल्यांसाठी राजूने कोणता उपक्रम सुरू केला ?
- (उ) साहेबांचा राजूबद्दलचा गैरसमज कसा दूर झाला ?

प्र. २. तुमच्या मनाने उत्तरे लिहा.

- (अ) 'कोणाच्या वस्तूला हात लावू नको', असे आईने राजूला का सांगितले असेल ?
- (आ) 'माणसं ओळखण्यातला तुमचा अधिकार मोठा आहे', असे साहेब विकासला का म्हणाले असतील ?
- (इ) भुकेलेल्या लोकांना अन्न मिळावे, म्हणून आणखी काय काय करता येईल ?
- (ई) तुम्हांला राजूशी मैत्री करायला आवडेल का ? का ते सांगा.
- (उ) राहिलेल्या वीस रुपयांचे विकासच्या साहेबांनी काय करावे असे तुम्हांला वाटते ?
- (ऊ) राजूचा प्रामाणिकपणा पाठातील कोणकोणत्या प्रसंगांतून दिसून येतो ?

- प्र. ३. तुम्हांला राजूची आई भेटल्यास तुम्ही राजूबद्दल तिच्याजवळ काय बोलाल ते लिहा.
- प्र. ४. एखाद्या गरजू विद्यार्थ्याला तुम्ही कशाप्रकारे मदत कराल ?
- प्र. ५. पाठात तुम्हांला राजूचे कोणते गुण दिसले ते खालील चौकटीत लिहा. त्या शब्दांचा वापर करून राजूविषयी आठ-दहा ओळीत माहिती लिहा.

खेळूया शब्दांशी.

- (अ) फसवाफसवी, कचराकुंडी, गोरगरीब यांसारखे तुम्हांला माहित असलेले जोडशब्द लिहा.
- (आ) खालील शब्दांसाठी मराठी शब्द लिहा.
- (अ) फाइल (इ) पेशंट (उ) हॉटेल
(आ) सेंटर (ई) विंग (ऊ) कॅन्सर
- (इ) पाठात आलेल्या पुढील शब्दांचा वाक्यांत उपयोग करा.
- (अ) महाबिलंदर (इ) अनुभवशून्य
(आ) आवाहन (ई) निरुत्तर
- (ई) 'भारी कौतुक' म्हणजे 'खूप कौतुक.' 'भारी' हा शब्द तुम्ही केव्हा केव्हा वापरता? हा शब्द वापरून तीन-चार वाक्ये लिहा.
- 'पैसा' या शब्दाचे सामान्यरूप समजून घ्या. उदा. पैसा-पैशाला, पैशाने, पैशांसाठी, पैशांचा, पैशांहून, पैशातला. याप्रमाणे खालील शब्दांची सामान्यरूपे लिहा.

(अ) मासा - (आ) ससा - (इ) ठसा -

 - खालील शब्दांना की, ई, ता, वा, पणा, आई हे प्रत्यय लावून भाववाचक नामे तयार करा.

(अ) सुंदर (इ) नवल (उ) दांडगा (ए) पाटील
(आ) प्रामाणिक (ई) गोड (ऊ) शांत (ऐ) चपळ

 - खालील भाववाचक नामांचे विरुद्धार्थी शब्द लिहा.

(अ) मित्रत्व x (आ) गरिबी x (इ) खरेपणा x (ई) महागाई x

 - खाली दिलेल्या शब्दांसारखे अन्य शब्द लिहा.

(अ) मनुष्यत्व - (ई) नवलाई -
(आ) आपुलकी - (उ) बालपण -
(इ) नम्रता - (ऊ) माधुर्य -

आपण समजून घेऊया.

खाली दिलेल्या वाक्यांत अधोरेखित नामांच्या जागेवर योग्य सर्वनामे लिहा व वाचा.

समीरा गुणी मुलगी आहे. समीरा नेहमी हसतमुख असते. समीराला गोष्टी सांगायला आवडतात. समीराच्या गोष्टी सगळे मन लावून ऐकतात. समीराने खो-खो खेळात बक्षीस मिळवले आहे.

● सर्वनामाचे मुख्य चार प्रकार आहेत.

१. पुरुषवाचक सर्वनाम
२. संबंधी सर्वनाम
३. प्रश्नार्थक सर्वनाम
४. दर्शक सर्वनाम

● खालील संवाद वाचा. अधोरेखित केलेली सर्वनामे पाहा.

रसिका : दादा, तू मला बाजारात नेशील का ?

दादा : तुला बाजारात कशाला जायचे आहे ?

रसिका : मला रंगपेटी आणायची आहे.

दादा : आई आणि आत्याबरोबर जा.

रसिका : त्या लग्नाला जाणार आहेत.

दादा : मग ताईला घेऊन जा.

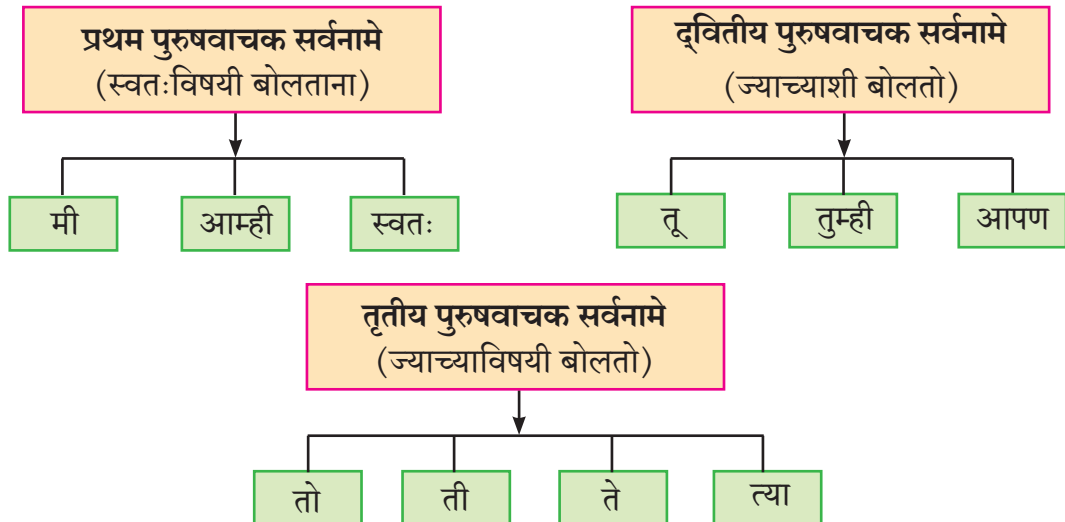
रसिका : ती मैत्रिणीकडे गेली आहे.

दादा : अगं, मी नाही येऊ शकत. आता माझे मित्र येतील. आम्हांला प्रकल्प करायचा आहे. ते येणार आहेत म्हटल्यावर त्यांना सोडून कसा येऊ ?

रसिका : ठीक आहे. बाबा म्हणाले आहेत, दादाला विचार. तो नाही आला, तर आपण जाऊ.

वरील संवादात तू, मला, तुला, त्या, ती, मी, माझे, आम्हांला, ते, त्यांना, तो, आपण ही सर्वनामे आली आहेत. ही सर्व पुरुषवाचक सर्वनामे आहेत.

● खालील आकृतीचे निरीक्षण करा.

मराठी भाषेत वयाने आणि अधिकाराने मोठ्या असलेल्या व्यक्तीशी बोलताना 'तू' ऐवजी 'तुम्ही' किंवा 'आपण' संबोधतात. त्या वेळेस एकच व्यक्ती असूनही बोलताना अनेकवचनी उल्लेख होतो, त्याला आदरार्थी अनेकवचन म्हणतात. मी, तू किंवा तुम्ही यांचा एकत्र उल्लेख करताना 'आपण' या सर्वनामाचा वापर करतात, तर बोलताना दोन किंवा त्यापेक्षा जास्त व्यक्तींचा स्वतःसहित एकत्र उल्लेख करायचा असेल, तर 'आम्ही' हे सर्वनाम वापरतात.

• **खालील उतारा काळजीपूर्वक वाचून आशयानुसार दोन परिच्छेद करा. उताऱ्याला योग्य शीर्षक द्या.**

समजा दमयंती जेवत असेल अन् तिला कोणीतरी म्हणाले, 'खेळायला येतेस का ?' तर दमयंती जेवण अर्धवट सोडून खेळायला पळेल. एवढा खेळ तिला जीव की प्राण. मग तो कोणताही खेळ असो, मैदानी असो वा बैठा खेळ असो. दमयंती त्यात तल्लीन होऊन जाते. असा एकही खेळ नाही जो तिला आवडत नाही. बैठ्या खेळात ती जेवढी तरबेज तेवढीच मैदानी खेळातही. सागरगोटे, चल्लसआठ, काचापाणी, पत्यातील सावकार-भिकार अशा खेळांत जिंकणे म्हणजे तिच्या डाव्या हातचा मळ. मैदानी खेळ खेळताना कधी कधी ती एवढी हमरीतुमरीवर येते, की जणू आता तिचे पुढच्या खेळाडूबरोबर कडाक्याचे भांडण होईल; पण एकदा का खेळ संपला, की प्रतिस्पर्ध्यांच्या हातात हात घालून चाललेली दिसणार हे नक्की. दमयंती म्हणते, "खेळामुळे शरीराचा व्यायाम होतो. मन ताजेतवाने होते. हाता-पायांचे स्नायू बळकट होतात. हृदय व फुफ्फुसांची कार्यक्षमता वाढते. आपल्याला दिवसभराच्या कामाने आलेला थकवा, मरगळ जाऊन आपल्यात नवा जोश, उत्साह निर्माण होतो. कबड्डी, खो-खो, लंगडी, डॉजबॉल यांसारख्या मैदानी खेळांमुळे स्वतःवर येणाऱ्या संकटांशी सामना करण्याची ताकद आपल्यांत निर्माण होते." प्रत्येकाने रोज थोडे का होईना पण खेळलेच पाहिजे. तुम्हांला निरोगी राहायचे असेल, तर योग्य आहाराबरोबर योग्य व्यायाम असायला हवा अन् खेळांतून शरीर व मनाला मिळणारा व्यायाम सर्वांगसुंदर व्यायाम असतो, नाही का ?

ओळखा पाहू!

मागे आणि पुढे दोन तोंडे असतात मला,
जमीन भुसभुशीत करण्याची माझी कला,
शेतकऱ्याचा मित्र म्हणून ओळखतात मला.

ओळखा कोण ?

पहाट होताच तुम्हांला दिसतो,
तेव्हाच दिवस सुरू होतो,
लवकर उठून पाहायचा,
तुम्ही निश्चय करा,
आहे सर्वांत मी, तेजस्वी तारा.

ओळखा कोण ?

शिक्षकांसाठी : सर्वनामांच्या विविध प्रकारांची उदाहरणे देऊन उपयोजनात्मक सराव करून घ्यावा. दिलेल्या उताऱ्याचे प्रकट वाचन व मूकवाचन विद्यार्थ्यांकडून करून घ्यावे.